

Antwoord op de 'Open brief aan Studio Sport' van Dolf Jansen

(Mei 2002)

Tweede paasdag 2002. Nederland is in beweging. Binnen vergapen zich complete volksstammen in menig meubelboulevard aan kunstleren bankstel, glazen salontafel en beuken boekenkast. Buiten helpen drommen mensen de met mayonaise overgoten friettenteeigenaar van zijn vette frituurvoedsel af. Gezellig, het is weer Pasen. Ook onderweg en dus volop in beweging zijn enkele "rennende gekken." Plaatsnemend in auto of trein laten zij zich deze dag forensen naar Utrecht. Daar vervoerd een busje de van heinde (Westerwijtwerd) en verre (Bedum) gekomen sporters naar het "promodorp". Hier zal een startschot klinken voor de Oskam Leidscherijn marathon editie 2002. Vorig jaar ging dit grootse evenement wegens kans op verspreiding van mondbloar, jammerlijk niet door. De organisatie heeft zich door deze rampspoed niet laten ontmoedigen, maar met een noordelijke 'kop der veur'-mentaliteit, is vol overgave en met veel succes deze loop over ruim 42 kilometer wederom georganiseerd. Het is één van de marathons die -volgens velen- in het voorprogramma van Rotterdam gelopen worden. Het is een gezellige drukte van belang. Het loopvolk huppelt tijdens een warming-up door de winkel van PK, die onlangs door lopend Nederland uitgeroepen is tot beste hardloopzaak van Nederland. Een grote hoeveelheid loopkledij gaat voor half geld van hand tot hand. Ondertussen klimt het zonnetje hoger en hoger aan de hemel. De warmte wordt warmer en warmer. Aanvankelijk ben ik van plan om de 42 kilometers in trainingspak te verlopen, echter een twijfelende en warmtestuwende verhitte twijfel maakt zich van me meester. Om voorgenoemde reden stop ik de blauwe One-Way trainingsjas en een reclamevrij t-shirt in de zojuist afgegeven rode rugzak en verruil deze, voor een met logo van machinefabriek Rusthoven voorzien, mouwloos hemdje. De verzorging schijnt uitstekend te zijn, dus eigen voedingssupplementen (rolletje dextro) en zelfgemengde energierijke drank (gesuikerd water op smaak gebracht met roosvicee) zullen niet noodzakelijk zijn. De perfekta-gordel met de vier dorstlessende flesjes wordt daarom in een hoekje gelegd. Open en bloot, maar dat moet kunnen in hardlopend Nederland, nietwaar? Inderdaad: niet waar, zo zal later blijken. Met mede-LB'er Johan Hartsema en vrouw Hartsema, wordt tijdens een bakkie leut gesproken over de kilometers en uren die voor ons liggen. (Overigens, de afkorting LB mag in deze verkiezingstijd niet verward worden met een mogelijk plaatselijke splinterpartij van LN of LPF, hoewel met deze temperatuur van ruim twintig graden een kale kop wel te verkiezen valt boven een donkere dichtbehaarde haarbos. De gebruikte afkorting wordt in dit verhalende verhaal alleen maar gebruikt om Loopgroep Bedum te verkorten en zodoende kostbare inkt en een boom aan papier te sparen).

Getooid in een blauwe zomerticht, zie ik tot m'n schrik dat ik in het deelnemersveld de enige ben met pijpen tot op de enkels. Een korter exemplaar heb ik in het koude noorden jammerlijk achtergelaten. De klok tikt naar twee voor twaalf als de lopers zich verdringen in het startvak. Een schot klinkt. Er klinkt geen kreet, er vloeit geen bloed, noch gillen er sirenes, dus neem ik aan dat dit het startsein voor de wedstrijd is. Hartslagmeters worden aangepiept en honderden lopers starten op weg richting finish. Elk om een voorgenomen doel in tijd of afstand te volbrengen, daarbij rijkelijk gesteund door aanmoedigingen van het talrijk toeegestroomde en uitbundige publiek. In deze eerste kilometers laat ik (met een moeilijk op gang komende grimas op het gelaat), gelaten over me heen lopen. De marathon als verlengstuk van het dagelijkse leven. Vooral de tegelijk gestarte loopcollega's die voor de halve gaan, geven me het nakijken. Het is de kunst om de verleiding te weerstaan om eveneens hard mee te willen gaan. Vlak lopen luid het devies. Na een aantal kilometers begint de diesel te ronken....een aantal vaag bekende gezichten rennen anderhalve stap voor me uit, in een goed bij te houden tempo. Behoudend dieselend meetreinen luid het motto. Al kabbelend en babbelend, kabbelen de klinkers onder m'n voeten van heden naar verleden. Echter na verloop van kilometers valt de trein uiteen. Bij kilometer 25 (maar kan ook dertig geweest zijn) spelen op deze stralende dag

een aantal bruine kinderen buiten. Bruin, het zonnetje schijnt immers. Het spel dat zij spelen schijnt te heten 'levende schiettent', waarbij voorbijrennende lopers de elementen vormen die als bewegende schietschijf dienen. Een voetbal suist me rakelings om de oren. 'Stelletje halve zolen!' roep ik ontdaan naar het voetballende toekomstige uitschot der maatschappij, gevolgd door woorden die de politicus Rob Oudkerk voor de draaiende camera's van 2Vandaag in niet-politieke bewoordingen bezigde om zijn ongenoegen kenbaar te maken. Woorden die ik beter binnensmonds had kunnen houden. Voetstappen (en wat ziektes die klaarblijkelijk aan mijn persoontje gericht zijn) klinken nader en dichterbij.....vanuit m'n ooghoeken zie ik enkele "kutmarokanen" naderen. Grijpgrage donkere handjes willen mijn blanke huidje wel een paar rake klappen verkopen, alleen het aanzetten van een sprint over een aantal honderden meters, kunnen mij zonder blauwe ogen naar de finish brengen. Alsof ik in een sprint om Olympisch goud verwickeld ben met een "Gebreselassie", haas ik me alsof m'n laatste minuut geslagen heeft. Gelukkig blijkt deze "Haile" geen partij voor me te zijn en consolideer ik m'n tempo weer naar het trage, doch uiterst comfortabele tempo van zo'n vijf minuten geleden. Voor de zekerheid kijk ik nog even angstig achterom of er misschien nog helpende mobiele "vriendjes," op een al dan niet gestolen scooter de achtervolging inzetten. Dit blijkt tot grote opluchting mijnerzijds niet het geval te zijn. In de daaropvolgende kilometers overdenk ik de begane zonden. Al snel kom ik tot de conclusie dat ik dat ene woordje niet had mogen zeggen (en zeker niet verstaanbaar). Dit was ontoelaatbaar discriminerend gedrag. Discrimineren wil ik niet, daarom vind ik dat de bolletjesslikkende Antillianen, de prachtig bloeiende Afrikaantjes, de pompeblêrende Friezen en al die andere minderheden ook genoemd moeten worden. Bij deze.

Een wijze les rijker en lering trekkende uit bovenstaand voorval dat wonderwel toch nog goed afliep, vervolg ik m'n weg. Gedachten gaan naar de lopende grap Dolf Jansen, die vorig jaar in zijn thuiswedstrijd in Rotterdam twee luttele seconden tekort kwam om zijn magische grens van twee en een half uur te doorbreken. Als hij bovengenoemd voorval meegemaakt zou hebben, dan had hij de 2.30-barière met tientallen seconden verpulverd! Daarom pleit ik voor hazen tussen het publiek, die lopers kunnen opzweepen van start tot finish. De volgende beelden komen op m'n netvlies. Een te hazen loper in kwestie scheldt bijvoorbeeld een toekijkende boer op klompen uit voor 'zak hooi' of 'mestoverschot', waarna hij de met een hooivork in de hand puffende agrariër het nakijken geeft. Twee kilometer verder kan een dikke Duitser die te herkennen is aan een kuil in het asfalt, uitgemaakt worden voor 'foute Mof,' waarna laatstgenoemde op de destijds gestolen fiets zonder luchtbanden, de poestende hardloper tevergeefs tracht te achterhalen. Drie kilometer verder spuit een door de cocaïne lekgeprikte heroïnehoertje zichzelf over het asfalt en schreeuwt verlangend onder invloed: "ik pak je!". Nou, dàn wil je wel lopen! Geïnjecteerd met het loopvirus is nog wat, maar om daar het "hiv-hiv-hoera" virus bij te prikken is een welhaast dodelijke combinatie.

Anderhalf kilometer verder, net wanneer de hartslagmeter weer naar normale waarden gedaald is, duikt een explosieve Palestijn uit het publiek op. De hardloper ziet hij als Jood aan, die hij graag naar de Filistijnen wil helpen. De vermoeide doch niet levensmoe zijnde trimmer, trekt een intensieve sprint aan die eindigt bij de hossende, geheel in oranje gekleurde Erica Terpstra die je toeroept: "Ik ga jou zoenen kanjer!". Je ziet die juichende kilo's vet blubberen die in een erg ver verleden een mooi en slank zwemmertje vormden. Een zwemmertje die je destijds maar al te graag in je bedje zou hebben willen laten vlinderen, maar één blik naar deze gezellige, doch letterlijk volgevreten cocon, doet je enkel denken aan het hazenpad. Die kies je dan ook onmiddellijk. Een aantal honderden meters verder, saxofoont Hans Dijkstal ter muzikale ontluistering, in valse tonen het partijprogramma van de struisvogel VVD richting de peentjeszwetende lopers.

In zulke gevallen spoed je je met graagte richting finish, waar een interview met "Kale Kees" wacht. Echter, in de laatste vijfhonderd meter worden de kale diesels onder het loopvee, getrakteerd op een onfortuynlijke, vliegende slagroomtaart. De in extase verkerende Hugo - komt die táárt- Walker, voorziet het geheel van een lyrisch commentaar. In de ondertiteling verschijnt de mededeling dat dit baksel aangeboden wordt door bakkerij "Wij bakken ze bruin" uit Minnertsga.

Het kijken naar een marathon wordt hierdoor een stuk attractiever! Studio Sport degradeert de ontkroonde “Koning Voetbal” tot anderhalve minuut zendtijd in blessuretijd en brengt de commercieel interessant geworden 42-kilometerloop integraal bij de mensen in de huiskamer. Met een aantal kleine aanpassingen wordt de marathon voor een breed publiek aantrekkelijk gemaakt. De **“Open brief aan Studio Sport” van Dolf Jansen**, waarin hij iets meer media-aandacht vraagt voor de loopsport in het algemeen en de topprestaties hierin in het bijzonder, is hiermee hopelijk beantwoordt.

Maar nu weer terug naar Vleuten. De finish lonkt. Na nog een versnellinkje te hebben geplaatst, wordt de streep gepasseerd. De kledij wordt opgehaald, echter m’n bidonhouder met flesjes heeft niet op zijn wettige eigenaar gewacht, maar een “collegaloper” heeft zich met grijpgrage handen hieraan vergrijpt. Het is blijkbaar niet overal Groningen. Toch enigszins balend, maar een verhaal voor het clubblad rijker, aanvaar ik de terugreis. In ruil voor m’n laatste centen (een kleine vijf Euro zaten ook in de bidonhouder) schenkt de immer glimlachende mevrouw van de railtender me iets in. Het blijkt een kopje troost te zijn. Als ik een aantal uren later in Groningen mijn tweewieler uit de stalling van het station halen wil, zie ik dat ik de vijfennegentig cent voor mijn aluminium ros, niet meer in de knip heb zitten. De rugzak zet ik als een gebaar van onderpand op de grond en daarbij vertel ik wat me afgejat is en dat ik even naar de Eurotop fiets. De fietsenman verteld dat “de diefstal dan toch nog zin heeft gehad”, hierbij zinspelend op die paar luttele afgejatte centen. Daarop pak ik als antwoord verbouwereerd m’n rugzak en fiets deze wrede, steeds donker wordende, duistere wereld in.